

Susi ja seitsemän pientä kiliä

Olipa muinoin vanha vuohi; sillä oli seitsemän kiloa, joita se rakasti, kuten äiti ainakin lapsiansa. Eräänä päivänä se metsään aikoi lähteä, sieltä noutaaksensa ruokaa, ja kutsui sentähden luoksensa kaikki seitsemän sekä sanoi noille: "rakkaat lapset, minä metsähän ai'on; olkaa vain varoillanne, ett'ette sutta huonehesen laske, sillä jos se tänne sisälle pääsee, syö se suuhunsa teidät joka iki ainoan. Tuo konna usein on joku muu olevinansa, mutta karheasta äänestä ja mustista kypälöistä sen pian tunnette." Kilot vastasivat: "äiti rakas, kyllä me olemme varuillamme, lähtekääte vain huoletonna." Silloin määkyi vanha vuohi ja meni huoleti matkoihinsa.

Eipä aikaakaan, jo koputti joku ovea, huutaen: "avatkaa, rakkaat lapseni, täällä teidän äitinne, joka teille jokaiselle jotakin tuopi." Mutta karheasta äänestä kilot huomasivat suden siellä olevan. "Emmepä avaa," net vastasivat, "sinä et ole meidän äitimme, sillä hänellä on kaunis, suloinen ääni, mutta sinun äänes on kovin karhea; sinä varmaankin olet susi." Silloin susi kauppa-puotiin juoksi ja osti sieltä ison palan liitua; sen se sitten söi, tehden täten äänensä hempeän hienoksi. Sitten se tuli takaisin, koputti huoneen ovea ja huusi: "avatkaa, lapsi kultaseni, teidän äitinnenhän täällä omi ja on teille jokaiselle jotakin tuonut." Mutta susi oli mustan kypälänsä nostanut akkunau-laudalle; tämän näki kilot ja huusivat: "emme maar avaakkaan, meidän äitimme kypälä ei ole musta, kuten sinun; sinähän olet susi." Nytpä tämä leipojan luoksi juoksemaan ja sanoi hänelle: "olenhan jalkaani satuttanut, sivele siihen hiukka taikinaa." Kun sitten leipoja oli tuon tehnyt, riensi susi myllärin talohon ja puhutteli isäntää, pyytään: "ripoitappas valkoisia jauhoja kypälälleni." Mylläri silloin ajatteli: "nyt sudella varmaankin on joku petos mielessä," eikä luvannut tuota tehdä, mutta susi hänelle huusi: "jollat mieltäni noudata, syön sinut suuhuni." Tästä mylläri pahasti pelästyi ja siveli piankin kypälän valkoiseksi. -- Semmoisethan net ihmis-raukat ovat!

Nyt tuo konna kolmannen kerran saapui huonehen edustalle, kolkutti ovea ja sanoi: "avatkaa, lapsukaiseni! teidän rakas äitinne on kotia tullut ja tuopi muassansa teille jokaiselle jotakin metsästä." Kilot siihen vastasivat: "näytä ensin meille kypäläs, jotta tietäisimme, oletko meidän rakas äitimme." Susi

silloin kypälänsä pisti akkunasta sisälle, ja koska sen näkivät valkoiseksi, uskoivat kilo parat puheenkin todeksi ja avasivat oven. Mutta susipa sieltä astuikin sisälle. Kilot tuosta pahasti pelästyivät ja pyrkivät piiloon. Yksi juoksi pöydän alle, toinen sänkyhyn, kolmas hyppäsi uuniin, neljäs kyökkihin riensi, viides pujahti arkun taakse, kuudes taas peso-astian alle, ja seitsemäs meni seinäkellon-kaappiin. Mutta susi löysi net kaikki eikä siinä pitkiä puheita pitänyt, vaan yhden toisensa perästä se net kiersi kitahansa; ainoastaan nuorinta se ei löytänyt. Himonsa tyydyttyään peto sitten juosta jolkutteli tiehensä, laski makuulle puun suojaan vihannalle niitulle ja nukkui sinne.

Eihän aikaakaan, jo palasi vanha vuohi metsästä kotia. Mutta voi! sielläpä vasta oikea hävityksen-kauhustus! Huoneen ovi oli selki selällänsä auki, pöydät, tuolit ja penkit makasivat mullin mallin kumossa, peso-astia oli palasiksi särjettynä ja peitto sekä tyynyt sängystä laattialle laahattuna. Hän haeskeli lapsiansa, mutta eipä löytänyt niitä mistään, hän noita nimeltä huusi jokaista, mutta ei kukaan vastannut. Viimein, kun hän nuorimman nimeä mainitsi, vieno ääni vastasi: "minä täällä kellon-kaapissa istun piilossa." Vuohi sitten sieltä päästi poikasensa, ja tämä nyt kertoeli, mitenkä susi kumminkin oli sisälle päässyt sekä syönyt muut kaikki. -- Ymmärtäähän sen, kuinka katkeran katkerasti äiti silloin itki lastensa kovaa kohtaloa.

Viimein vuohi suru-mielin läksi ulos ja nuorin kilo juoksi perästä. Niitulle tultuansa näkivät siellä suden, joka makasi puun juurella, kuorsaten niin kovasti, että oksat oikein tärisivät. Vuohi sitä joka taholta katselemaan ja näkipä nyt, että jotakin sen täpö täysinäisessä vatsassa liikkua räpisteli. "Voi," ajatteli hän, "entä jos lapsi raukkani, jotka tuo ilkiö illalliseksi ahmasi kitahansa, vielä olisivat hengissä!" Kilon nyt täytyi juosta kotia, noutamaan sakseja, neulaa ja lankaa. Sitten vuohi pedolta leikkasi mahan-aluksen halki, ja tuskin tuo siihen oli pikku rei'an saanut, jopa jo rei'ästä kilonen pisti päänsä, ja kun hän vielä leikkasi leikkaamistansa, hyppäsi yksi toisensa perästä kaikki kuusi ulos vatsasta aivan terveenä, sillä peto oli net ihan eheinä hotkia nielaissut karvoineen päivineen. Nythän vasta iloa syntyi! Kilot rakasta äitiänsä hyväilivät ja hypätä poukkuroitsivat, kuten räättäli häissään. Mutta vanha vuohi lausui: "menkää nyt

hakemaan kiviä, niillä täyttääksemme tuon hirviön vatsaa, koska se vielä yhä vetää untansa." Kaikki seitsemän kiloa tuosta kiiruimman kautta kiviä noutamaan, ja pedon vatsahan niitä pistettiin, mitä vain mahtumaan saatiin. Vuohi sitten hätä hätää neuloi ihon eheäksi, eikä susi tästä mitään tietänyt, se ei edes liikahnutkaan.

Tarpeekseen nukuttuansa heräsi viimein susi sekä nousi makuultansa, ja koska sitä vaivasi kova jano, päätti se pyrkiä lähetele juomaan. Mutta kun se liikkelle läksi, rupesi kivet, sattuen toisihinsa, kolisemaan vatsassa. Se silloin huudahti:

"mik'on se, mi kierii ja vierii
mun vatsassan'?"
kuus' vohlaa ma luulin siell' olevan varmaan,
vaan siellähän onkin kiviä aivan;"

ja kun se sitten lähetele ennätettyään kumartui vettä kohden, juodaksensa, painoi kivet niin pahasti ruumista sinne päin, että susi lähetelesen syöksyi ja surma sen siinä saavutti. Tämän nähtyänsä nuot seitsemän kiloa tuonne juoksi huutaen ääneensä: "susi on kuollut, susi on kuollut!" ja ilon-innoissaan net äitinensä tanssivat lähetele ympärillä.

* * *